

CAPITOLUL 1

Căzătura și viitorul

Îmi vin o mulțime de idei noaptea, după ce se sting luminile și se face liniște deplină. Uneori îmi vin când mă întind să dorm, iar alteori mă trezesc cu o idee care îmi trece prin minte, dar, indiferent de moment, mi-am făcut un obicei din a mă da jos din pat și a nota ideea înainte să dispară sau să devină vis. Și tu ar trebui să faci la fel. (Cartea aceasta nu este de fapt despre mine și accidentul meu... ci despre tine și cum poți tu profita de pe urma experienței mele, fie ea bună sau rea!)

De asemenea, mi-am făcut un obicei din a nu o deranja pe Roșcată dacă pot, iar noaptea cu pricina nu a fost o excepție. M-am lăsat să alunec în liniște din pat și m-am grăbit spre biroul meu, care se

află pe partea cealaltă a holului, în capul scării, pe dreapta. Ca de obicei, nu am aprins lumina. Făcusem drumul acela de mii de ori în ultimii 22 de ani de când locuim în casa noastră. Cu toate astea, în toți anii aceia, nu pășisem niciodată greșit, la limita dintre etajul al doilea și prima treaptă a scării! Să zicem doar că acel pas greșit a făcut mai mult decât să-i tulbure somnul Roșcatei!

Cam tot ce povestesc eu în momentul acesta sunt informații pe care familia mi le-a dat după accident. Cum eu am rămas inconștient mai multe minute, nu am absolut nicio amintire despre ceea ce s-a întâmplat după ce am căzut, dar, din câte mi-a spus Roșcata, a înșfăcat telefonul și a apelat numărul de urgență de îndată ce și-a dat seama că mă rostogoleam pe scări. A fost trimisă o ambulanță și ajutorul a sosit la noi acasă la câteva minute după căzătura mea.

„Apelul“

În timp ce paramedicii aveau grijă de mine, Roșcata i-a sunat pe copii. Se făcuse deja 22:30, astfel încât afișarea numelui nostru pe ecranul de identificare a apelantului la ora aceea a făcut ca frica să se strecoare

în inimile copiilor noștri. Iar de data aceasta, îmi pare rău să spun, frica lor nu era nejustificată. Fiul meu, Tom, se referă la noaptea aceea ca la noaptea în care a primit „apelul“. Sunt destul de sigur că fiecare dintre noi a primit „apelul“ la un moment dat și știe prea bine ce au simțit copiii noștri. Sunt recunoscător că toți trei, inclusiv Tom, care era plecat din oraș, s-au grăbit să meargă la spital ca să îi ajute pe părinții lor „vârstnici“ – așa vorbesc eu despre noi când încerc să-i tachinez și sunt în aceeași măsură ușurat că odraslele noastre gravitează în jurul nostru, dispuse și dornice să ne ajute.

În următoarele câteva ore a devenit evident că partea stângă a corpului meu suferise șocul cel mai mare în timpul căderii. Când am aterizat la baza scării, am dat cu capul de podeaua de marmură și apoi de ușa de la intrare. Te rog, nu-mi cere să fac o reconstituire – ți-ai creat deja o imagine! A trebuit să petrec câteva nopți în spital pentru ca doctorii să poată monitoriza cele două zone ale creierului unde se produsese o sângerare, și mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu vertijul pe care am început să-l simt la vreo 12 ore după ce am căzut. Surprinzător, nu aveam oase rupte, dar te asigur că mă dureau toate și eram amețit!

Ceea ce nu știam când am părăsit în sfârșit spitalul era cât de grav îmi fusese afectată memoria pe termen scurt. Uneori e plăcut să nu ai habar de nimic. Toți membrii familiei au avut nevoie de ceva timp pentru a se obișnui cu faptul că memoria mea pe termen scurt era foarte, foarte scurtă. Acum învățăm cu toții să trăim cu asta.

Viața **înseamnă** schimbare. În 7 martie 2007, viața mea s-a schimbat complet în urma unui singur pas greșit. Unii ar spune că s-a schimbat în rău și, după standardele oamenilor, ar avea dreptate. Din fericire, și pot să te asigur că acest lucru nu este întâmplător, singurul verset pe care l-am scris în majoritatea cărților pe care am fost rugat să-mi dau autograful, versetul care cred că încurajează oamenii cel mai mult atunci când trec prin perioade dificile, și anume *Romani 8:28*: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“, este versetul care mă încredințează că Dumnezeu va folosi această perioadă a vieții mele, oricât de dificilă ar fi, spre slava Sa și în beneficiul meu.

După standardele oamenilor, căzătura mea pe scări, vertijul și leziunile cerebrale care au dus la

pierderea memoriei pe termen scurt ar părea că pun capăt lungii și mult iubitei mele cariere, dar îți spun că, în ciuda problemelor, viața mi se pare acum mai impresionantă, mai fascinantă și mai satisfăcătoare ca oricând. Pentru mine, atunci când viața ia o întorsătură neașteptată, este ca și când aș face o excursie pe un traseu nou; abia aștept să văd ce se află după colț. Dacă poteca devine foarte abruptă, încep să sper că urmează un parcurs mai lin decât înainte sau că sunt aproape de sfârșitul traseului, unde pot lua o pauză lungă și mult dorită de la călătoria istovitoare. Dar nu sunt niciodată descurajat în așteptarea mea entuziastă a ceea ce urmează să vină, a ceea ce Dumnezeu a plănuțit pentru mine și viața mea. Am încredere în El.

Și mai am încredere și în familia mea. Cu mulți ani în urmă le-am spus alor mei că sunt îngrijorat de faptul că s-ar putea să nu-mi dau seama de unul singur când voi începe să-mi pierd agerimea și discursurile mele nu vor mai fi la fel de eficiente cum erau odinioară. Nu voiam să mă fac de râs, așa că le-am cerut să-mi promită că-mi vor spune dacă vor avea vreodată impresia că e timpul să mă retrag de pe scenă. Pe măsură ce am îmbătrânit și am început să mă confrunt cu ceea ce aș numi

„pierderea obișnuită a memoriei“ care se produce după ce trecem de vârsta de 50, 60 și, mai ales, de 70 de ani, copiii mei verificau adesea dacă mai eram apt să lucrez. Din fericire, au fost discreți și, până după accident, nici nu am știut că deja începuseră să mă verifice periodic. Își luaseră misiunea în serios și mă bucur că au făcut-o.

Este adevărat că, pe măsură ce mă apropiam de vârsta de 80 de ani, am început să mă bazez pe notițe pentru a nu-mi pierde ideile în timpul prelegerilor. Dar m-am gândit că cei mai mulți oameni se bazează pe notițe la vârsta de 80 de ani, așa că nu am fost deloc preocupat de modul în care publicul ar fi putut percepe faptul că, ocazional, atunci când mă aflam pe podium, îmi aruncam ochii spre ciorna pe care o aveam în față. Fiica mea Julie a urmărit DVD-ul seminarului de angajament „Get Motivated“, pe care îl ținusem în San Bernardino, California, în 6 martie 2007, cu o zi înainte de accident, și m-a asigurat că, la acel moment, eram perfect capabil să urc pe scenă. Din păcate, traumatismul cerebral pe care îl suferisem îmi afecta memoria pe termen scurt atât de puternic, încât era peste puterile mele să-mi amintesc până și ciorna discursului. Priveam ciorna, dar tot nu-mi

aminteam ultima idee notată. Și pentru ca situația să fie și mai umilitoare, vertijul făcea ca mișcarea pe scenă în condiții de siguranță să-mi fie practic imposibilă.

Dilema

Evident, aveam o adevărată dilemă. De obicei îmi programez prelegerile cu luni și ani înainte și deja îmi luasem mai multe angajamente de genul acesta atunci când am căzut. Știu că situațiile în care nu îmi pot respecta un angajament afectează negativ companiile și oamenii deopotrivă, așa că întotdeauna am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a mă prezenta. Am lipsit de la înmormântările fraților și prietenilor mei și am ținut prelegeri în momente în care, probabil, nu ar fi trebuit s-o fac pentru că eram bolnav, dar întotdeauna am simțit că responsabilitatea de a-mi face apariția conform planului este primordială. Încă o aud pe mama spunând: „Dacă nu poți avea încredere în cuvântul unui bărbat, nu poți avea încredere nici în el.“ Iar eu îmi dădusem cuvântul.

Situațiile precum cea în care mă aflam de data aceasta creează, în general, circumstanțe care fac

un om să fie foarte recunoscător că are relații bune de familie. Știam că pot conta pe ajutorul familiei mele și l-am folosit la maximum! Roșcata, Tom, Cindy și Julie au apelat la sprijinul doctorilor care lucraseră cu mine după accident, precum și la cel al prietenilor și partenerilor mei pentru a stabili dacă ar trebui să găsesc o cale de a continua să-mi țin prelegerile sau ar fi de preferat să stau acasă și să mă concentrez asupra scrisului.

Membrii familiei mele au acceptat ideea de a-mi urmări progresele, dar toți erau preocupați de posibilitatea foarte reală ca vertijul să-mi provoace un alt accident și că necesitatea de a călători m-ar face și mai vulnerabil decât dacă aș rămâne aproape de casă. Când au discutat dacă ar fi timpul să mă retrag din activitatea mea de orator, a apărut imediat și îngrijorarea că Dumnezeu s-ar putea să nu fi terminat să mă folosească pe scenă și niciunul dintre ei nu a vrut să fie cel care să-mi sugereze să mă opresc, dacă așa stăteau de fapt lucrurile. Oricum, era limpede că, în afara cazului în care s-ar fi produs vreun miracol, nu aveam să mai țin prelegerile cu care îmi obișnuisem publicul.

Doctorii spusese că mi-aș putea recupera mai mult din memoria pe termen scurt pe măsură ce creierul

se va vindeca, dar că nu puteau fi siguri de rezultatul final. A trecut mai mult de un an de când am căzut și se pare că am zile bune și... alt fel de zile. (Știi că nu există zile rele. În fond și la urma urmei, există oameni care nici nu s-au mai trezit în dimineața aceasta și, comparativ cu ei, eu am mai mult decât o zi bună!) Și pentru că am trecut de vârsta de 80 de ani, alegem abordarea conservatoare cu privire la opțiunile medicale pe care le am. Nu ne grăbim și aplicăm vechea abordare de tip Ben Franklin pe care am predat-o în toți acești ani: împărțim o pagină în două coloane, notăm aspectele pozitive ale procedurilor/ședințelor de terapie într-o coloană și potențialele rezultate negative în cealaltă, și ne bazăm deciziile pe evidențe, precum și pe rugăciuni.

Voi intra mai târziu în mai multe detalii despre unele dintre ședințele de terapie, suplimentele, exercițiile și tratamentele medicale pe care unii prieteni și chiar clienți mi le-au sugerat și pe care le-am încercat. Pentru moment vreau doar să știi că nu am încetat să caut potențiale tratamente pentru ceea ce mă supără. Eu și familia mea ne rugăm cu privire la tratamentele și suplimentele despre care ni se spune și, dacă simțim că Dumnezeu ne îndeamnă să le încercăm, le încercăm. Doctorii mei

continuă să mă susțină și să mă încurajeze cu privire la posibilitățile pe care le poate aduce viitorul.

Partenerii mei, în special cei care țin prelegeri și pe platformele publice, au fost și încă sunt îngrijorați pentru că știu că am nevoie să îmi păstrez demnitatea și să rămân printre cei mai buni. Ideea că eu, în multe cazuri chiar mentorul lor, aș putea avea o prestație diferită și aș putea șovăi ici-colo în fața publicului este aproape de neconceput. Îi iubesc pentru că vor să mă ajute să rămân în memoria publicului așa cum eram înainte de accident. Și îi iubesc pentru că m-au ajutat să merg mai departe, să duc mai departe cât pot de bine misiunea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o.

Soluția la îndemână

Din fericire, singura prelegere programată pe care nu am putut să o țin imediat după ce am căzut a fost cea organizată de prietenii și partenerii mei de afaceri, Peter și Tamara Lowe, la unul dintre importantele lor seminare „Get Motivated“ din Houston, Texas, în data de 13 martie 2007. După o mulțime de examinări amănunțite făcute de nu mai puțin de cinci medici, s-a stabilit că reținusem